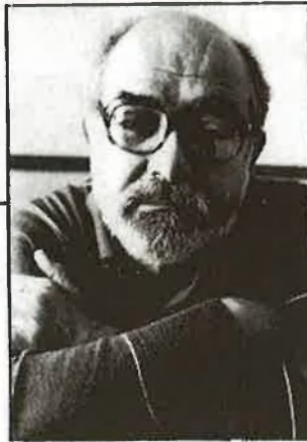

Els espies espiats

Vicent Ventura

Quan la democràcia no és més que l'eixida d'una dictadura esgotada, és a dir, quan s'improvisa pactant els pocs que lluitaven per ella amb els molts que l'havien d'adoptar per força, passen les coses que passen, ja que persisteixen els hàbits del passat immediat.

Per exemple, que la policia investigue, espie —és la paraula exacta— els partits polítics, siguen els que siguen. ¿I què busca l'espionatge? Sospitosos. Perquè sempre hi ha sospitosos, fins al punt d'haver-se encunyat la frase que els qualifica: «sospitosos de costum». Vull dir que sempre hi ha allò que en diuen «radicals», contra els quals, «per costum», sol anar la policia. Radicals d'esquerra, s'entén, perquè, amb els de dreta, les relacions habituals de la policia són ben diferents. ¡I tant!

És per això, perquè no n'hi havia costum, que resulta tan estrany l'espionatge de la policia als locals d'Alianza Popular.

Que un Govern d'Alianza Popular, amb el senyor Fraga al cap —¡Déu nos en guard—! espiàs el PSOE seria

normal. Malgrat l'extrema moderació dels socialistes homologats, encara són a l'esquerra de Fraga i, per tant, ningú no s'estranyaria que fossen espiats. En la hipòtesi, hi hauria, a més a més, una altra raó per a espiar-los. En efecte, absents com veren estar de la política activa entre 1939 i 1975, seria necessari incloure'ls al fitxer de «rojos» o, si més no, de polítics color «rosa pàl·lid».

Ha estat, però, un govern anomenat socialista el que ves a saber si ha encomanat a la seua policia —de la qual es mostra orgullósíssim, atenent els elogis que en fa el senyor Barriónuevo— l'espionatge d'Alianza Popular, o s'ha trobat amb el resultat d'una inèrcia professional.

Fraga s'ha posat histèric, encara que, ben mirat, ¿no té raó la policia? Perquè ha de resultar-los sospitós

que els actual militants d'AP, els qui s'han conegut en la militància «única» del franquisme, accepten ara el joc democràtic. La policia tem segurament que s'hagen convertit en uns giracasaques perillosos, capaços de renunciar a la nostàlgia i acostumar-se a votar.

Potser sóc un ingenu, però ¿què voleu que us diga? Hi ha coses que fan riure, encara que, pels mateixos diners, també es podria plorar. A la fi, tot el que passa és que els vells espies són espiats. I pels mateixos espies d'aleshores.

I, per cert, aquesta no és una mala ocasió per a demanar-se si es pot parlar de diferències entre espiar com ho fan a Madrid i espiar com ho fan al País Valencià. Si no és també espiar amagar-se darrere les portes d'un balcó per fotografiar els assistents a una manifestació, per més independentista que siga. El senyor delegat del govern a la «comunitat» en què anem tirant creu que la policia té dret a «informar-se», o això va dir. El senyor Fraga no ho creu. ¡Les voltes que pega la vida!

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r cognom 2n

Nom Domicili

Població D. P. Tel. part

Lloc de naixement Any de naixement

Professió Lloc de treball

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de

5 850 pessetes | 10 500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Taló bancari Gir postal

En el cas corresponent, ompliu la domiciliació bancària

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ S. A. Av. del Baró de Càrcer, 40 13 46001-València

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc Agència

Carrer Ciutat

Els pregue que als rebuts que a nom d'.....

Domicili Població

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. per un total de ptes.

a pagar en terminis semestralment anualment per la quantitat de ptes siguen

pagats amb càrrec al compte corrent num. a la llibreta d'estalvis

..... de de 198...

Firma